

15/12/2025

Διπλή επέτειος στην Πατριαρχική Μονή Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας

/ [Ιερές Μονές](#)

Πανηγυρικά εορτάστηκε εχθές, Κυριακή των Αγίων Προπατόρων, 14 Δεκεμβρίου 2025, στην Πατριαρχική Μονή Αγίας Αναστασίας Φαρμακολυτρίας, η επέτειος 60 ετών Ιερωσύνης του Σεβ. Μητροπολίτου Κασσανδρείας κ Νικοδήμου και τα τεσσαρακοστά γενέθλια στο πηδάλιο της Ιεράς Μονής του Καθηγουμένου Σεβ. Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Αποστόλου.

Στο συλλείτουργο προεξήρχε ο Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Νικόδημος. Συλλειτουργήσαν ο Αρχιεπίσκοπος Αθηδώνος κ. Νεκτάριος και ο Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Απόστολος.

Πολυχρόνιο των Ιεραρχών εκφώνησε ο Αρχιμανδρίτης Συνέσιος Στάθης:

Σεβασμιώτατοι, Τίμιοι Πατέρες, άδελφοί έν Κυρίω,

Μετά Ιερᾶς συγκινήσεως καί βαθείας εύλαβείας ιστάμεθα σήμερον ἔμπροσθεν δύο σεπτοτάτων μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα τιμήσωμεν τόν Γέροντα Μητροπολίτην Μιλήτου κ. Απόστολον ἐπὶ τῇ τεσσαρακονταετίᾳ τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ χάριτος καί τόν σεπτόν, φιλοχριστότατον Ποιμενάρχην μας Μητροπολίτην Κασσανδρείας κ. Νικόδημον ἐπὶ τῇ ἐξηκονταετίᾳ τῆς ἱερωσύνης αὐτοῦ.

Κατὰ τόν θεῖον Χρυσόστομον, «Μεγάλη ἡ ἀξία τοῦ ἱερέως, ὅτι ἄνθρωπος ὢν τὰ τοῦ Θεοῦ διακονεῖ». Καί ὅντως, οἱ δύο οὗτοι ἱεράρχαι ἀνέδειξαν διὰ τοῦ βίου των πῶς ὁ ἱερεὺς γίνεται «ἄγγελος Κυρίου παντοκράτορος» (Μαλ. 2,7), φορεὺς φωτός, ἡσυχίας καί σωτηρίου λόγου.

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἀρχιερέων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μιλήτου Απόστολος ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου. Ἡ ῥητορικὴ αὐτοῦ δύναμις ἐξάπτει καρδίας, φωτίζει νοῦς, στηρίζει πίστεις. «Ἐκήρυττον τὸν λόγον ἐν δυνάμει καί ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Α΄ Θεσ. 1,5). Οὕτως κηρύττει καί ὁ Μητροπολίτης Απόστολος. Αἱ ὁμιλίας αὐτοῦ ὑπῆρξαν παρηγορία διὰ τοὺς πενθοῦντας, φάρος καί ὁδηγὸς διὰ τοὺς ἀπορημένους, ἀνάχωμα διὰ τοὺς κινδυνεύοντας.

Ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἔμεινεν μόνον εἰς τὸν λόγον, ἀλλὰ ἐν τῇ πράξει ἀνέπτυξεν πλουσιωτάτην δράσιν. Ἐκτισε ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ὅπου ἡγουμενεύει ἀπὸ το 1985 ἱερὸς ναὸς, ἀνακαίνισε τὴν Μονήν καὶ γενικά ἔδωσε

ἱστορικὴ πνοή στην Μεγαλόπρεπη Μονή. Ὡς καλὸς Σαμαρείτης, ἐπλησίαζε τοὺς ἀσθενεῖς, συμπαρίσταντο εἰς τὰς θλίψεις τοῦ λαοῦ, καὶ ἔγινε διὰ πολλοὺς «σκεῦος ἐκλογῆς» (Πράξ. 9,15).

Κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον Θεολόγον, «μέγιστον τῶν χαρισμάτων ἡ διάκρισις». Τὸ χάρισμα τοῦτο ἐκοσμεῖ πλουσίως τὸν Μητροπολίτην Ἀπόστολον. Γνωρίζει πότε νὰ ἐλέγξει, πότε νὰ σιωπήσει, πότε νὰ ἀγκαλιάσει, πότε νὰ ὁδηγήσει. Πολλοὶ ὤφειλον εἰς αὐτὸν πνευματικὴν ἀναγέννησιν.

Ἡ καρδιά τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἀποστόλου ἐγένετο καταφυγὴ ἀσφαλείας διὰ πάντας. Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ προσεγγίσει αὐτὸν καὶ μὴ ἐμπνευσθῇ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Ἐμιμήθη τὸν Κύριον, ὃς εἶπεν· «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ» (Ματθ. 11,29). Καὶ ὅντως, ὁ βίος αὐτοῦ ἀναδίδει πρᾶότητα, ταπείνωσιν καὶ γνησιότητα πνευματικὴν.

Τὸ πρῶτον καὶ κυριώτατον γνώρισμα τοῦ δευτέρου ἀρχιερέως, σεπτοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Νικοδήμου εἶναι ἡ βαθεῖα ἐν Χριστῷ ἡσυχία αὐτοῦ. Ἄνθρωπος πράος, ἡσύχιος, ἡνωμένος μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἄλλος Προφήτης Ἡλίας ἐν

τῇ «φωνῇ αὐρας λεπτῆς» (Γ΄ Βασ. 19,12). Ἡ προσευχή τοῦ Σεβασμιωτάτου ὑπῆρξεν ὄχι ἔργον, ἀλλὰ ἀνάσα τῆς ψυχῆς του. Πολλοὶ ἔλαβον ἐμπειρίαν τῆς ἡγιασμένης σιωπῆς αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἔμοιαζε νὰ περιβάλλῃ καὶ νὰ καταπαύῃ τὴν ψυχὴν ὅποιοῦδηποτε προσήρχετο εἰς αὐτόν. Κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰσαάκ τὸν Σύρον, «ἡ ἡσυχία ἐστὶ μυστήριον τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Τούτο ἔζη κατ' ἐμπειρίαν ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος καὶ τοῦτο ἐμετέδωκεν εἰς ὅλους μας.

Κανεῖς ὅστις προσεκύνησεν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ δὲν ἀπεχώρησε χωρὶς παρηγορίαν. Ὁ λόγος αὐτοῦ ἦν ἀπαλός καὶ ἰσχυρὸς ἅμα. Ὡς λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος, «τῷ ἀσθενοῦντι ἐγενόμην ὡς ἀσθενής» (Α΄ Κορ. 9,22). Οὕτως ἐποίει ὁ Μητροπολίτης μας. Προσελάμβανε τὸν καθένα μὲ τὴν λεπτότητα τοῦ ἀληθῶς πνευματικοῦ πατρός. Ἐλυγισεν καρδίας, ἠνώσεν οἰκογενείας, ἡσύχασεν ψυχὰς. Ἐπεμέλητο τῶν νέων, προστατῆς τῶν πενήτων, καταφυγὴ τῶν θλιβομένων.

Ἡ θεολογικὴ σκέψις τοῦ Ποιμενάρχου μας χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς βαθείας πατερικῆς ἐμπειρίας. Δὲν ἐδίδασκεν ἐξ ἀναγνώσεως μόνον, ἀλλ’ ἐκ βίου. Ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, «ὁ λόγος ὁμιλεῖ πιστότερον ὅταν συμφωνῇ μετὰ τῆς πράξεως». Καὶ

ὄντως ὁ βίος τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου ἦν ἔμπρακτος ὁμολογία πίστεως. Ἐφύλαξε μέ ζῆλον τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν, ἦν ἄγρυπνος φύλαξ τῆς ἀκριβείας τῶν μυστηρίων, ὑποδειγματικὸς λειτουργός, κοσμῶν τὸ ἱερὸν βῆμα μετὰ σεμνότητος καὶ ιεροπρέπειας.

Δὲν ὑπῆρξε ἑορτὴ, δὲν ὑπῆρξε Κυριακὴ, δὲν ὑπῆρξε νύξ ἢ ἡμέρα, καθ' ἣν δὲν ἐβρέθη ὁ Γέρων ἐν τῷ Ναῷ, ἢ ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς ἐξομολογήσεως. Ἐκτίσε ἱερὰ, ἀνεκαίνισε ναοὺς, ὑποστήριξε μονάς, ἐστήριξε πτωχοὺς. Ἡ ποιμαντικὴ τοῦ διακονία ἀπετέλεσε ἐν πολλοῖς σιωπηρὴν ἡρωικὴν προσφοράν.

Οἱ δύο οὗτοι ἱεράρχαι, ἄνδρες χρηστοὶ, φωτισμένοι, πνευματοφόροι, ἀποτελοῦσι δύο στύλους τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τούτων ἐβεβαιώθη ὁ λόγος τοῦ ψαλμωδοῦ· «Τίμιοι ἐναντίον Κυρίου οἱ ὅσοι αὐτοῦ» (Ψαλμ. 115,6). Τὰ ἔτη τῆς διακονίας των δὲν ἀποτελοῦν ἀπαρτίωσιν χρόνου, ἀλλὰ ἱερὰν ἱστορίαν γεγραμμένην ἐπὶ πλακῶν καρδίας καὶ συνειδήσεως τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐὰν σήμερον ἀπονέμομεν τὴν τιμὴν ταύτην, τοῦτο γίνεται ὅχι ὡς κοσμικὸν στεφάνι τιμῆς, ἀλλ' ὡς ἐλάχιστος καρπὸς εὐγνωμοσύνης πρὸς δύο ἀνθρώπους, οἱ ἔδωκαν ἑαυτοὺς θυσίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐν κατακλείδι, ἀδελφοί, ὑποῦμεν καρδίας καὶ φρένας πρὸς τὸν Κύριον, δεόμενοι ὅπως:

Ἐνισχύη τὸν πνευματικὸν λόγον καὶ τὴν διακονίαν τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀποστόλου,

Ἐπιμηκύνῃ τὰς ἡμέρας τοῦ σεπτοῦ Γέροντος Νικοδήμου,

Καὶ χαρίζῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν ἱεράρχας τοιούτους· ἀπλοῦς, ταπεινοὺς, πατρικούς, ἀληθεῖς.

Καθὼς εἶπεν ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, «Ὅπου ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία».

Ἐν ταπεινότητι οὖν προσφέρομεν τὸ παρὸν ἱερόν ἐγκόλπιον το ὅποιο θα κοσμεῖ το ἱερό Σας στήθος καί θα θυμίζει την ἱερήν ἀποστολήν Σας, συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς ἀγάπης καὶ προσευχῆς πάντων ἡμῶν.

Τῶν σεπτοτάτων ἱεραρχῶν πολυχρόνιον!

Ἐτη πολλά και ευλογημένα

